

Πώς να προσερχόμαστε στη θεία Κοινωνία

Όσιου Θεοφάνους του Έγκλειστου

Ξέρετε και αισθάνεστε πόσο ψυχοσωτήρια είναι τα πανάχραντα Μυστήρια. Νά κοινωνείτε λοιπόν συχνά.

Γιά να προσερχόμαστε άξια στη θεία Κοινωνία, πρέπει πρώτα-πρώτα να καθαριζόμαστε από τ' αμαρτήματά μας με την Έξομολόγηση. Ύστερα, όταν πλησιάζουμε στο άγιο Ποτήριο, να έχουμε πίστη, φόβο Θεού και συντετριμμένη καρδιά· να μη νιώθουμε υπεροχή απέναντι στους άλλους, πού δέν κοινωνούν, αλλά να είμαστε πλημμυρισμένοι από αισθήματα αυτοκατακρίσεως.

Πάνω απ' όλα όμως, πρέπει να υπάρχουν ακατάπαυστα μέσα μας ή επιθυμία και ό ζήλος της ευαρεστίσεως του Θεού, όχι του έαυτού μας. Γιατί είναι δυνατόν, ακόμα κι όταν κάνουμε τό καλό, να ίκανοποιούμε τόν έαυτό μας.

Λυπάστε, γιατί ή καλή πνευματική κατάσταση, πού αποκτήσατε με τήν Έξομολόγηση και τή θεία Κοινωνία, πολύ γρήγορα χάθηκε. Η απώλεια αυτή είναι πολύ θλιβερή, καθώς μάλιστα θά μπορούσατε να τήν είχατε αποφύγει. Πώς; Μήν προσφέροντας τόν έαυτό σας θυσία στις έξωτερικές έντυπώσεις,

παραστάσεις και εικόνες, πού δέχονται και μεταβιβάζουν στην ψυχή οι αισθήσεις. Αυτές είναι πού αποσπούν τόν νοῦ και τήν καρδιά και τόν κάνουν να περιπλανιέται έδῶ κι έκει, χάνοντας τή νήψη και τήν κατάνυξη, χάνοντας τήν κοινωνία του μέ τόν Θεό.

Έχουμε δύο λογίων γεύσεις, τήν πνευματική και τή σωματική. Η μία έναντιώνεται στην άλλη, ή μία αποδιώχνει τήν άλλη. Αν γευθεί κανείς τά πνευματικά αγαθά, περιφρονεί τά άλλα. Αν πάλι, γευθεί πράγματα του κόσμου, τά πνευματικά χάνονται.

Καταλαβαίνετε τώρα τί πρέπει να κάνετε, για να διατηρήσετε ενεργή τήν πνευματική σας γεύση και ν' απολαμβάνετε έτσι τά ουράνια αγαθά, πού σ'ας προσφέρει ό Κύριος. Τό ότι δέν αισθανθήκατε τήν ευεργετική ενέργεια του Μυστηρίου, οφείλεται μάλλον στην άδιαθεσία σας και εξαιτίας αυτής, στην άδυναμία σας ν' ασκήσετε πνευματική βία στον έαυτό σας. Τά θεία Μυστήρια, όμως, πάντοτε ενεργούν μυστικά στην ψυχή, αγιάζοντάς την, όπως φυσικά έγινε τώρα σ' έσ'ας, έστω κι αν ή ενέργειά τους δέν γίνεται αισθητή.

ΑΓΙΑ ΖΩΝΗ

ΤΕΥΧΟΣ 35

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΑΓΙΑΣ ΖΩΝΗΣ ΠΑΤΗΣΙΩΝ

29 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 2017

Παθολογία - Παθοκτονία

Γέροντος Μωϋσή Αγιορείτου

Οί αγωνιζόμενοι χριστιανοί, δέν είναι χαζοχαρούμενοι, καρπαζοεισπράκτορες, άφελείς, άπλοϊκοί, επιπόλαιοι, ρηχοί, μουντοί, παράξενοι και άφηρημένοι. Αν είναι έτσι δέν είναι άληθινοί χριστιανοί. Ο αγωνιζόμενος χριστιανός είναι έλπιδοφόρος, χαρούμενος, ειλικρινής, τίμιος, άτόφιος και ταπεινός.

Η συναισθηση της άμαρτωλότητάς μου μέ κάνει κατανυκτικό και όχι φοβισμένο και ταραγμένο. Η πίστη ότι θέλω και μπορώ ν' αλλάξω, ότι είμαι ένας μεγάλος άμαρτωλός, δέν πρέπει ν'άναι ένα εύχολόγιο και μιά ταπεινολογία, αλλά λόγος και πράξη βέβαιη, ακριβής, άμετάθετη.

Η διαπίστωση της άπειρης αγάπης του Πανάγαθου Θεού και ή δική μου άνταρσία, άποστασία και άλλοτριωση, να μου δώσει δάκρυα θερμά ειλικρινούς μετανοίας. Η φιλανθρωπία του Θεού να μέ συγκινήσει, κατανύξει, συνταράξει και άνορθώσει για τήν εκζήτηση της άστάθειας. Η αρχή λοιπόν είναι ή άποδοχή της άμαρτίας μου. Αυτή ή τίμια άποδο-

χή θά φέρει από Θεού τή μεάνοια, πού θά κάνει τήν ψυχή να μισήσει ό,τι κακό είχε αγαπήσει και ν' αγαπήσει ό,τι καλό είχε λησμονήσει.

Η μεάνοια δέν είναι μιά παθητική στάση, όπου κλαίμε τή μοίρα μας και καταριόμαστε τήν τύχη μας, αλλά καύση της καρδιάς, για τόν Θεό, τούς άνθρώπους και όλη τήν κτίση. Ο μετανοών αγαπά, φλέγεται από αυτή τήν αγάπη στην καρδιά του και προσπαθεί ν' αναπληρώσει τόν χρόνο πού έχασε στην άμαρτία. Λυπάται για τίς πτώσεις του.

Δέν άγχεται ούτε νευριάζει μέ τόν έαυτό του, μέ τό πώς τήν πάτησε αυτός ό «σπουδαίος», γιατί αυτό φυσικά κρύβει πολύ έγωισμό. Αγάπη στον Θεό, δίχως αγάπη στο συνάνθρωπο δέν υπάρχει ποτέ. Η αγάπη αυτή μέ κάνει άνεκτικό, συγχωρητικό, συμπαθή, καλωσυνάτο, χαριτολόγο και χαριτωμένο μέ τούς άδελφούς μου και όχι σκληρό, επιτιμητικό, κριτικό, άυστηρό, σκυθρωπό και άπόλυτο.

Ἡ ζωὴ ὡς προσμονή

π. Αλεξάνδρου Σμέμαν

(Μετά ἀπὸ ἓνα χρόνο συνεχοῦς ἀπώλειας δυνάμεων, μὲ σειρὲς χημειοθεραπειῶν ποὺ τοῦ προκαλοῦσαν ναυτία καὶ τὸν ἐξασθένιζαν ὅλο καὶ περισσότερο, ὁ π. Ἀλέξανδρος Σμέμαν ἔγραψε ἓνα κείμενο γιὰ τὸ ραδιόφωνο στὰ μέσα Νοεμβρίου 1983 γιὰ νὰ μεταδοθεῖ τὴν ἡμέρα τῆς Ὑπαπαντῆς τοῦ Κυρίου, στὶς 2 Φεβρουαρίου. Κοιμήθηκε εἰρηνικὰ στὶς 13 Δεκεμβρίου 1983.)

«Τί ἐντυπωσιακὴ καὶ ὁμορφὴ εἰκόνα, ὁ ἡλικιωμένος ἄντρας νὰ κρατᾶ στὰ χέρια του τὸ παιδί, καὶ πόσο παράξενα εἶναι τὰ λόγια του: «ὅτι εἶδον ὁ ὀφθαλμοί μου τὸ σωτήριόν σου...» Ἀναλογιζόμενοι αὐτὰ τὰ λόγια ἀρχίζουμε νὰ ἐκτιμοῦμε τὸ βάθος αὐτοῦ τοῦ περιστατικοῦ καὶ τὴ σχέση του μὲ μᾶς, μὲ μένα, μὲ τὴν πίστη μας.

Ἐπάρχει τίποτα πιὸ χαρμόσυνο ἀπὸ ἓνα ἀντάμωμα, μία «Ὑπαπαντὴ» μὲ κάποιον ποὺ ἀγαπᾶς; Εἰλικρινὰ τὸ νὰ ζεῖς σημαίνει νὰ προσμένεις, νὰ προσβλέπεις στὴ συνάντηση.

Ἡ ὑπερβατικὴ καὶ ὁμορφὴ προσμονὴ τοῦ Συμεὼν αὐτὸ δὲ συμβολίζει; Ἄραγε δὲ συμβολίζει τὴν προσδοκία ἢ μακρόχρονη ζωὴ του, αὐτὸς ὁ προβεβηκῶς σὲ ἡλικία

ἄντρας, ὁ ὁποῖος περνᾶ ὅλη του τὴ ζωὴ περιμένοντας τὸ φῶς ποὺ φωτίζει ὅλους καὶ τὴ χαρὰ ποὺ τὰ πάντα πληροῖ; Καὶ πόσο ἀπρόσμενα, πόσο ὑπερβολικὰ καλὰ ἔρχονται τὸ ἀπὸ καιρὸ ἀναμενόμενο φῶς καὶ ἡ χαρὰ στὸν ὑπέργηρο Συμεὼν μὲσω ἑνὸς παιδιοῦ!

Φανταστεῖτε τὸν γέροντα τὴν ὥρα ποὺ μὲ τρεμάμενα χέρια παίρνει τρυφερὰ καὶ προσεχτικὰ στὴν ἀγκάλια του τὸ σαράντα ἡμερῶν βρέφος καὶ μὲ τὸ βλέμμα του προσηλωμένο στὴ μικρὴ ὑπαρξὴ ἀναφωνεῖ: «Τώρα μπορεῖς νὰ μὲ ἀπολύσεις ἐν εἰρήνῃ, γιατί εἶδα, κράτησα στὰ χέρια μου, ἀγκάλιασα αὐτὸ τὸ ἴδιο τὸ νόημα τῆς ζωῆς».

Ὁ Συμεὼν περίμενε. Περίμενε σὲ ὅλη του τὴ ζωὴ, καὶ σίγουρα αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἀναλογιζόταν, προσευχόταν, ἐμβάθυνε ὅσο περίμενε, ἔτσι ὥστε ὅλη του ἡ ζωὴ νὰ εἶναι μία διαρκῆς «παραμονή», ἢ προηγούμενη ἑνὸς χαρμόσυνου συναπαντήματος.

Δὲν εἶναι καιρὸς νὰ ἀναρωτηθεῖ ὁ καθένας μας, ἐγὼ τί περιμένω; Τί μοῦ ὑπενθυμίζει ὅλο καὶ πιὸ ἐπίμονα ἢ καρδιά μου; Μεταμορφώνεται βαθμιαία σὲ προσμονὴ ἢ δική μου ζωὴ, καθὼς προσβλέπω στὴ συ-

νάντηση μὲ τὸ οὐσιῶδες; Αὐτὰ τὰ ἐρωτήματα θέτει ἡ Ὑπαπαντὴ.

Ἐδῶ, σ' αὐτὴ τὴ γιορτῇ, ἡ ἀνθρώπινη ζωὴ φανερώνεται ὡς ἡ ἀσύγκριτη ὁμορφιὰ μιᾶς ψυχῆς ποὺ ὠριμάζει, ποὺ ἀπελευθερώνεται ὅλο καὶ περισσότερο, ποὺ βαθαίνει καὶ καθαρίζεται ἀπ' ὅ,τι εἶναι δευτερευόν, ἀνούσιο καὶ τυχαῖο.

Ἀκόμη καὶ τὰ γεράματα καὶ ὁ θάνατος, ὁ ἐπίγειος προορισμὸς στὸν ὁποῖο ἔχουμε ὅλοι μερίδιο, τόσο ἀπλὰ καὶ πειστικὰ φανερώνονται ἐδῶ ὡς πλησίασμα ἐκείνης τῆς μίας στιγμῆς, κατὰ τὴν ὁποία μὲ ὅλη μου

τὴν καρδιά, γεμάτος ἀπὸ εὐγνωμοσύνη, λέω: «ἐπίτρεφέ μου τώρα νὰ ἀποχωρήσω». Ἔχω δεῖ τὸ φῶς ποὺ διαπερνᾶ τὸν κόσμο. Ἔχω δεῖ τὸ παιδίον, ποὺ δίνει στὸν κόσμο τόση θεία ἀγάπη καὶ πού μοῦ προσφέρει τὸν ἑαυτό του. Δὲν ὑπάρχει τίποτα ποὺ νὰ φοβίζει, τίποτα ἄγνωστο, τὰ πάντα τώρα εἶναι εἰρήνη, εὐχαριστία καὶ ἀγάπη.

Αὐτὸ εἶναι ποὺ φέρνει ἡ Ὑπαπαντὴ τοῦ Κυρίου. Γιορτάζει τὴ συνάντηση τῆς ψυχῆς μὲ τὴν Ἀγάπη, τὴ συνάντηση μὲ τὸν Ἐναν ποὺ μοῦ ἔδωσε τὴ ζωὴ καὶ μοῦ ἔδωσε τὴ δύναμη νὰ τὴ μεταμορφώσω σὲ προσμονή.

Ψυχοθεραπεία

Μιὰ ἡμέρα, παλιά, τὴν δεκαετία τοῦ 1950, ὁ π. Ἰωὴλ Γιαννακόπουλος περπατώντας στὴν Καλαμάτα, ἄκουσε ἓναν νεαρό, νὰ μιλάει μὲ πολὺ ἄσχημα λόγια σὲ ἓναν ἄλλο.

Στάθηκε καὶ τὸν ρώτησε:

-Γιατί, παιδί μου, τὸν πληγώνεις μὲ τέτοια λόγια;

Ἀπάντησε ὁ νεαρός:

-Στά ἀστεῖα τοῦ τά λέω, παπούλη!

Τὸν κύτταξε αὐστηρά καὶ εἶπε:

-Δὲν ἔχεις δίκιο, καλὸ μου παιδί! Καὶ νὰ τό ξέρεις, δὲν ὑπάρχει ἀστεῖο πού νὰ μὴν ἐκφράζει κάτι γιὰ ἐκεῖνον πού τό λέει.